

mærkbærdige Helligdagsanordninger fra 1735. Men paa den anden Side kan jeg dog ikke troe, at de først skulde være givne ved Loven af 26de Marts 1845. (Nime stad: So!). Ja, dersom det forholder sig saa, vil Sagen jo forsaavidt være klar; men det kunde dog nok være, at der fandtes Bestemmelser om den stille Uge, som ligge forud for denne Anordning. Jeg skulde tage meget feil, om der ikke før 1845 opretholdtes en stille Uge, navnlig her i Kjøbenhavn, saaledes at der f. Ex. ikke spillede paa Theatrene; det vilde jo ikke være vanskeligt at faae det undersøgt, skjøndt jeg ikke har erholdt sikker Oplysning derom; saafremt man kan lide paa Folks Hulommelse, har der bestaaet en stille Uge længe før Forordningen af 26de Marts 1845. Skulde det forholde sig saa, vil det vistnok være nødvendigt at give Lovforslaget en fyldigere Form end den, hvori min ærede Kjøbenhavnske Kollega har klædt det. Jeg troer nemlig, at det er en meget rigtig og fornuftig Tanke, der ligger i hans Forslag, og jeg ønsker saa varmt som Noget, at den kan blive gennemført og realiseret. Det kan jo vel ikke nægtes, at den stille Uge er mere en Kjøbenhavns Ulempe end en Ulempe for hele Landet; det mærkes, saavidt jeg kan forstaae, hovedsagelig kun i Kjøbenhavn, at der bestaaer dette Forbud imod offentlige Forlystelser, Dands, Maskerader osv.; det, som mærkes føleligst, er nemlig, at de offentlige Skuespil standses, og af dem er der jo en stor Mangfoldighed her i Byen, medens de paa Landet slet ikke og i Kjøbstæderne kun undertiden finde Sted. Det er altsaa ret forklarligt, at man her mærker Forbudet meest, og forsaavidt kan der gjentages, hvad der er sagt ved en tidligere Leilighed her i Thinget, da et Forslag om Forandringer i Helligdagsanordningen forelaa, nemlig i Sessionen 1854. Det blev da udtalt af Rigsdagsmanden for Maribo Amts 4de Valgkreds, den nuværende høitagede Kultusminister (Monrad), at Lovforslaget forekom ham at have en lokal Oprindelse, at Mærket til, at det var sat i Bevægelse, væsentlig var et Kjøbenhavns Forhold, nærmest et Forhold mellem Politibetjentene og Politivæsenet, og han meente, at naar Justitsministeriet vilde tage sig af Sagen med Hensyn til Lovens rette

og eensartede Fortolkning, saa vilde den Trang til en Reform, som havde gjort sig gjældende, ogsaa dermed forsvinde. At noget lignende kan gjælde om dette Lovforslag, troer jeg, at man let kan blive enig om. Det er vist, at Bestemmelserne om den stille Uge fortolkes saa overordentlig forskjelligt og saa vagt, at allerede det, at man fik en fast og bestemt Fortolkning af dem, vilde være et Fremskridt til det Bedre, vel ikke saa stort et Fremskridt som ønskeligt, men dog et Fremskridt. Det er en ikke ganske ringe Sag, hvorefter det dreier sig, naar vi huske paa, at Bestemmelserne ogsaa ramme det kongelige Theater. Det er sex af Theatrets Spilleaastener, som blive standsede paa denne Maade, og regner man blot, hvad der jo er den almindelige Gjennemsnitsindtægt, 8 til 900 Rd. for hver Aften, saa seer man, at Staten — thi det er Staten, der dækker Underbalancen — derved kommer 5,000 Rd. tilfodt i Sammenligning med, hvad den ellers vilde. Dette med Hensyn til det kongelige Theater; noget Tilsvarende gjælder naturligviis med Hensyn til de øvrige Theatre, hvis Erhverv ogsaa standses. Der er forskjellige andre Erhvervsgrene, som ligeledes lide derunder. Jeg troer heller ikke, at det strenge Forbud imod Forlystelser i den stille Uge staaer i noget Forhold til det øvrige Liv, der rører sig i denne Uge. Om Søndagen, naar Boutikkerne ere lukkede, hviler der et festligt Præg over det hele Liv, man mærker, at det er Høledag, og der er ikke nogen Modsigelse mellem Lovens Bud og den Maade, hvorpaa Befolkningen ellers lever den Dag. Men der er noget overordentlig Absurd i, at der findes en bestemt Uge i Aaret, der har Søgndage og Arbeidsdage som enhver anden Uge, samtidig med, at det er formeent Folk ikke i det Hele taget at more sig, men at more sig med saadanne Ting, som maae antages ikke at høre til de skadelige eller demoraliserende, men netop at høre til de mere forædlende, som f. Ex. Skuespil, Koncerter osv. Og dobbelt stødende bliver det, naar det samtidig med disse Forbud, f. Ex. imod Opførelsen af en Opera, tillades, som det jo hvert Aar steer her i Hovedstaden, at give Kirkekoncerter, der efterhaanden have faaet et saa verdsligt Præg, at det er